

Příběh pana Jiřího Hlávky

Narodil se 31. března v roce 1944 v Praze a téměř celé dětství prožil v Satalicích u Prahy. Za svých 75 let vystřídal mnoho zaměstnání a mezi jeho koníčky patří hlavně amatérské divadlo, skládání básní i malba olejovými barvami.

K amatérskému divadlu se dostal ve velice nízkém věku, tedy již v první třídě, kde předváděli různé amatérské scénky. Jedna z jeho prvních rolí byla postava námořníka z křižníku Aurora. Celý děj se odehrával v ruském jazyce, což panu Hlávkově nevadilo, užíval si chvíle na jevišti a ten pocit, když viděl, že se to ostatním lidem líbilo, byl nezapomenutelný. Od té doby se pro něj divadlo stalo neopomenutelnou součástí života. Dokonce se ve svých sedmnácti letech hlásil na DAMU, ale tam to bohužel nevyšlo kvůli zkouškám z tělesné výchovy, která zahrnovala šerm, plavání a jízdu na koni, což pro pana Hlávku nebylo splnitelné kvůli úrazu.

Vraťme se zpět do roku 1954, kdy bylo Jiřímu 10 let. Často chodil do knihovny svých kamarádů, kde si nejraději pročítal sbírky Verneových knih. Před touto knihovnou byl malý dvůr. Jednoho dne pan Hlávka uviděl, jak někdo něco rozebírá. Bylo zrovna poválečné období, a tak to nemohlo být nic jiného než granát nebo snad plynová bomba. S udivením přihlížel do doby, než se stala událost, která obrátila jeho život vzhůru nohama. Přesně v okamžiku Jiřího udivení bomba vybuchla a odhodila ho na míle daleko. Vyvázl naštěstí živ. Tuto událost mu bohužel připomíná jeho zrak, přesněji jeho oko, na které od doby výbuchu nevidí.

O pár roků později vystudoval a byl připraven jít do svého prvního zaměstnání. Tím se stala práce učitele na základní devítileté škole, kde učil předměty jako přírodopis, angličtina i hudební výchova.

Po roce 1968 se stal skupinovým vedoucím na táboře, který pořádala nemocnice Liberec a Ústí nad Labem v Rovensku pod Troskami. Pan Hlávka si především vzpomíná na noc 20. srpna. Malá holčička začala uplakaná běhat po táboře a křičela, že jí zabili na náměstí v Liberci maminku. Nikdo nevěděl, jestli to vůbec její maminka byla, neboť sdělovali jen iniciály obětí. Ihned nad táborem, jenž v minulosti sloužil jako vojenské zařízení, zahlédl Jiří pohyb letadel, ruských letadel. V tu chvíli tam vpadla vojska a vojáci začali vyhánět děti s vedoucími do autobusu. „Všude okolo nás byly tanky“ poznamenává pan Hlávka. Tato akce již předurčila, co se v Československu bude dít. Začaly se strhávat nápisy ulic..... Pan Hlávka se v tu dobu dal na psaní básní, které mu naštěstí byly později navraceny, jinak by měl veliké problémy s režimem.

V současnosti je panu Jiřímu krásných 75 let a nadále se věnuje svému zajímavému koníčku, kterým není nic jiného než amatérské divadlo.